

Upiorne eksperymenty medyczne na upośledzonych dzieciach

25 lipca 2023

Prawdopodobnie wielu osobom słowo Willowbrook nic nie mówi, ale są tacy, którzy je znają. Jest to jedna z najbardziej wstrząsających kart w historii nauki: eksperyment dotyczący leków i szczepionek przeprowadzony na dzieciach chorych psychicznie. Nie wydarzyło się to w średniowieczu, ale zaledwie 60 lat temu.

Willowbrook State School była instytucją dla dzieci i dorosłych z poważnymi problemami rozwojowymi na Staten Island w Nowym Jorku. Zdesperowanym rodzicom szukającym miejsca dla swoich dzieci proponowano tam swoistą umowę, wręcz szantaż: przyjmemy wasze dzieci, jeśli pozwolicie nam przeprowadzać na nich eksperymenty naukowe. Konkretnie chodzi o badania nad szczepionką przeciwko wirusowemu zapaleniu wątroby.

W ten to sposób, wiele upośledzonych umysłowo dzieci w wieku od 5 do 10 lat zostało powierzonych „opiece” dr. Saula Krugmana – syna rosyjskich Żydów – szanowanego nowojorskiego lekarza-pediatry, zdeterminowanego w stworzeniu szczepionki. Od roku 1955 do roku 1970, dzieciom z Willowbrook aplikowano

wirusa zapalenia wątroby w celu zbadania ich odporności.

Jak opisuje artykuł opublikowany na stronie Corvelva, kiedy dr Krugman i jego asystent, dr Giles, rozpoczynali eksperymenty, wykorzystali nieludzkie warunki panujące w placówce na swoją korzyść: „Pomimo dobrze udokumentowanych koszmarów, Willowbrook był nadal jedną z niewielu opcji dla dzieci z poważnymi niepełnosprawnościami, a lista oczekujących była długa, więc Krugman był w stanie wykorzystać szantaż jako środek nacisku, oferując wielu rodzicom możliwość przeskoczenia kolejki i umieszczenia ich dzieci w nowszych, czystszych i lepiej obsadzonych personelem oddziałach badawczych – pod warunkiem że dołączą do jego eksperymentów”.

Krugman wykorzystał również dźwignię związaną z poczuciem bezpieczeństwa, mówiąc rodzicom, że skoro zapalenie wątroby było powszechne w Willowbrook, ich dzieci mogłyby otrzymać szczepionkę i uzyskać ochronę. Jedna z matek wspomina, iż powiedziano jej, że jej córka może otrzymać „antidotum” na zapalenie wątroby, jeśli dołączy do eksperymentu, a kiedy zapytała, dlaczego badania nad zapaleniem wątroby nie mogą być prowadzone na naczelnym, powiedziano jej, że wykorzystanie zwierząt byłoby „zbyt kosztowne”.

Poszukiwanie szczepionki stało się szczególnie ważne dla Stanów Zjednoczonych podczas II wojny światowej, kiedy epidemia zapalenia wątroby dotknęła ponad 50 000 amerykańskich żołnierzy. Aby walczyć z tą i innymi chorobami, Biuro Chirurga Generalnego utworzyło Radę Epidemiologiczną Sił Zbrojnych, a na początku lat 1950. dr Krugman – były chirurg wojskowy w Siłach Powietrznych Stanów Zjednoczonych – zwrócił się do Rady Epidemiologicznej z propozycją: chciał stworzyć szczepionkę przeciwko zapaleniu wątroby i znał idealne miejsce do prowadzenia swoich badań – Willowbrook.

Saul Krugman przybył do kampusu Willowbrook w roku 1955, osiem lat po jego wybudowaniu i znalazł się w szkole zaprojektowanej dla 4000 mieszkańców, ale wiecznie przepełnionej, z ponad 6000 podopiecznych. Choroby i zaniedbania panowały wszędzie, a wielu pensjonariuszy umierało z powodu braku opieki i zaniedbań, a także ciągłego fizycznego znęcania się nad nimi – jakiego Krugman starał się nie widzieć i nie ujawniać.

W roku 1965 Robert F. Kennedy, wówczas senator reprezentujący Nowy Jork, niezapowiedzianie odwiedził Willowbrook i był zszokowany. „Nie istnieją żadne swobody obywatelskie dla osób umieszczonych w celach Willowbrook”, zeznał później przed Kongresem, nazywając instytucję „jaskinią węży”.

Jak już wspomnieliśmy, protokół eksperymentalny realizowany w Willowbrook obejmował zarażanie zdrowych dzieci wirusem; robiono to poprzez podawanie im mleka czekoladowego zmieszanego z kałem osób chorych w celu zaobserwowania objawów zapalenia wątroby.

Po zarażeniu, dzieciom pozwalano wyzdrowieć, a następnie ponownie aplikowano im wirusa, zaś pod koniec każdego eksperymentu dr Krugman publikował wyniki w najważniejszych czasopiśmie medycznych, w tym w „New England Journal of Medicine”, „Lancet” oraz „Journal of the American Medical Association”.

W roku 1966 lekarz Henry K. Beecher opublikował artykuł pt. „Etyka i badania kliniczne”, w którym wymienił Willowbrook jako przykład nieetycznego eksperymentu klinicznego i stwierdził, że „nie wolno narażać jednej osoby na szkodę, by uzyskać korzyści dla innych”.

Pięć lat później redakcja czasopisma Lancet przeprosiła za opublikowanie badań dr Krugmana bez zachowania większego stopnia sceptycyzmu. „Eksperymenty prowadzone w Willowbrook zawsze niosły ze sobą nadzieję, że pewnego dnia będzie można zapobiec zapaleniu wątroby” – napisali redaktorzy – „ale nie uzasadniało to podawania zakażonego materiału dzieciom, które nie uzyskałyby bezpośredniej korzyści”.

<https://www.youtube.com/watch?v=IRK0L0-9ZYk>

W roku 1972 Geraldo Rivera, wówczas reporter lokalnej stacji telewizyjnej z Nowego Jorku, zakradł się na teren szkoły i nagłośnił niehumanitarne warunki panujące w Willowbrook. Informację o warunkach życia mieszkańców otrzymał od Michaela Wilkinsa, lekarza szkolnego, który nie był zaangażowany w eksperymenty z wirusowym zapaleniem wątroby. Rivera wspomina widok nagich dzieci, umazanych własnymi odchodami i uderzających głowami o ścianę.

Warto podkreślić, że ówczesna społeczność naukowa – złożona z

tych, którzy naprawdę się liczyli – nagrodziła i pochwaliła dr Krugmana. Ważne jest, aby znać fakty takie jak przedstawiony powyżej, aby mieć oczy otwarte na teraźniejszość.

Autorstwo: Gabriele Angelini, Nassim Langrudi

Zdjęcia: Bob Adelman i inni

Źródła zagraniczne: Corvelva.it, IlParagone.it

Kompilacja i źródło polskie: BabylonianEmpire.wordpress.com